

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: J. B., nar.
trvale bytem
zastoupeného obecným zmocněncem J. B.
bytem

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/87153-421/1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí vydané žalovaným pod č. j. MPSV-2018/87153-421/1 dne 11. 6. 2018, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z evidence žadatelů o práce u krajské pobočky Úřadu práce pro Prahu. Uvedl, že rozhodnutím ÚP ČR – krajské pobočky v Praze (dále jen „ÚP“) o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání č. j. ABF-2007/2018-05/02 a jeho potvrzením

Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR (dále jen „MPSV“) byla zkrácena práva žalobce na spravedlivé rozhodnutí. U obou úřadů byl v rozporu se zněním zákona č. 435/2004 Sb., § 5 písm. c) bod 7 použit výklad, který nebere v úvahu, že žalobce doložil závažné překážky hodné zřetele v plnění individuálního akčního plánu (dále jen „IAP“), které mu bránily v jeho plnění.

2. Žalobce považuje za důležité pro posouzení jeho návrhu zopakovat tvrzení žalovaného, které popisuje pohled MPSV o možnosti žalobce plnit požadavky ÚP:

Dne 12. 4. 2018 vydal úřad práce výše uvedené rozhodnutí, kterým odvolatele (žalobce) vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání pro neplnění podmínek stanovených IAP bez vážného důvodu. Úřad práce zejména konstatoval, že nelze přiblížit k rodinné a finanční situaci, protože je pouze věcí uchazeče o zaměstnání si své záležitosti uspořádat tak, aby byl schopen dostát svým povinnostem vůči úřadu práce. Úřad práce poukázal na to, že odvolatel (žalobce) mohl požádat o převod evidence na nejbližší úřad práce podle svého skutečného pobytu, kde hledá zaměstnání, čímž by se snížily finanční náklady na dojíždění, což neučinil, přestože byl o této možnosti při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání poučen.

3. ÚP krajská pobočka pro Prahu nevzal v úvahu, že žalobce měl vážný důvod, pro nějž nemohl naplnit zcela očekávání potenciálního zaměstnavatele, který nabízel práci v Praze 7 v pracovní dny od 8:00 do 17:00 hod., jelikož se v době, kdy obdržel zprostředkovací nabídku, zdržoval v obci kvůli užití přístřeší za dostupné finanční prostředky, neměl se jak dostat na pracoviště v Praze před zahájením pracovní doby. Pověřené kontaktní pracoviště ÚP sice informovalo žalobce o možnosti změny kontaktního pracoviště v územním obvodu krajské pobočky ÚP, kde se převážně zdržuje, ale nebyl poučen, že tuto žádost nemůže podat přímo u ÚP v Jihlavě.

4. V předané informaci pro uchazeče o zaměstnání v bodě I. 5. při převzetí žalobce do evidence ÚP je uvedeno, že ten může podat žádost o změnu kontraktního pracoviště v územním obvodu krajské pobočky ÚP a neplyne z něj jednoznačně, že žadatel o práci musí tuto žádost v případě odlišné krajské pobočky podat na kontaktním pracovišti ÚP, kde je dosud v evidenci:

Uchazeč o zaměstnání je povinen plnit povinnosti UoZ na kontaktním pracovišti KP, které požádal o zprostředkování zaměstnání, popř. na určeném kontaktním místě veřejné správy. V průběhu vedení v evidenci UoZ může požádat o změnu kontaktního pracoviště v územním obvodu krajské pobočky ÚP. Rovněž může požádat, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno kontaktním pracovištěm KP, v jejímž územním obvodu se z vážných důvodů skutečně zdržuje. Pokud UoZ nejpozději do 8 kalendářních dnů osobně nebo písemně oznámí změnu bydliště mimo území krajské pobočky ÚP, jeho evidence bude po dohodě s ním převedena na kontaktní pracoviště KP příslušné podle jeho nového bydliště.

5. Žalobce informoval kontaktní pracoviště ÚP pro Prahu 6 v dostatečném časovém předstihu o tom, že se zdržuje mimo území obvod krajské pobočky Praha. Změna v evidenci se však mohla stát jedine prostřednictvím kontaktního pracoviště ÚP pro Prahu 6. Informace o tom, jak lze postupovat při přehlášení mezi úřady práce v odlišných krajských pobočkách, zazněla ze strany žalovaného teprve ve zdůvodnění zamítavého

rozhodnutí proti odvolání žalobce ve věci rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ÚP krajská pobočka pro Prahu. Z předané informace ÚP při převzetí žalobce do evidence žadatelů o zprostředkování práce tento postup jednoznačně neplyne. Žalobce není právník a tak nemohl bez poučení pracovníky ÚP zvolit vhodný postup při převodu mezi krajskými pobočkami ÚP.

6. Navrhoval proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl:

8. Úřad práce ČR – pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) vydal rozhodnutí č. j. ABF-2007/2018-05/02 ze dne 12. 4. 2018, kterým žalobce podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 26. 2. 2018 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Žalovaný jako druhoinstanční orgán v odvolacím řízení napadené rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 11. 6. 2018 dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil tak, že datum vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání změnil ze dne 26. 2. 2018 na den 28. 2. 2018 a v ostatním zůstal výrok nezměněn.

9. Dále uvedeno, že žalobce byl na základě své žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 16. 1. 2017 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Byl řádně poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, což stvrdil svým podpisem. Při osobním jednání na úřadu práce dne 26. 2. 2018 byla žalobci předána doporučenka k zaměstnavateli (dále jen „zaměstnavatel“), na pracovní zařazení „operátor telefonních panelů“. Žalobci byla uložena povinnost projednat zaměstnání ve lhůtě 3 pracovních dnů ode dne převzetí doporučenky a do 3 dnů se dostavit na uvedené pracoviště.

10. Spisová dokumentace úřadu práce obsahuje záznam e-mailové komunikace mezi žalobcem a zaměstnavatelem. Dle ní žalobce zaměstnavatele kontaktoval dne 27. 2. 2018 a uvedl, že se nyní zdržuje v obci, protože o svůj byt v přišel a nový byt v nezískal. Dále zmínil, že protože ani v jiné obci dosud byt nezískal, tak stále patří do evidence úřadu práce v, protože má v evidenci obyvatel a v občanském průkazu stále původní bydliště v, Uvedl také, že má maturitu ze SPŠE v Třebíči, již deset let má problémy se zdravím a často marodí, že trpí atopickým ekzémem a z tohoto důvodu má změněnou pracovní schopnost. Na závěr se otázel, zda by u zaměstnavatele mohl pracovat, když nemá zajištěno ubytování v Praze a nyní ani volné zdroje na jeho sjednání. Ještě ten samý den zaměstnavatel odpověděl, že pozice je podmíněna denním docházením do firmy, že bydliště v Praze pro něj není podmínkou, ale je potřeba, aby žalobce byl každý den na pracovišti a že je na jeho zvážení, jak by zvládal dojíždět každý den z, Zaměstnavatel žalobce informoval o tom, že jde o práci na hlavní pracovní poměr, požádal jej o zaslání životopisu.

11. Dne 28. 2. 2018 žalobce na výše uvedené reagoval vyjádřením, že je vzhledem ke svým současným finančním schopnostem schopen dojíždět ze svého současného místa přístřeší na veřejnou hromadnou dopravou a že by se pokusil získat od nějakého známého člověka půjčku na jízdné. Žalobce by se dle svého vyjádření mohl na pracoviště v dostat v 10:00 hodin, a aby se mohl vrátit z práce do v katastru obce posledním možným spojem, tak by musel z pracoviště odcházet v 16:00 hodin. Ke své situaci dodal, že nyní nemá takové finanční zdroje, aby si zajistil ubytování v nebo v blízkém okolí. Na závěr se dotázal, zda by za těchto okolností měli zájem uzavřít s ním pracovní poměr nebo jinou smlouvu na výkon jimi avizované činnosti.

12. Z odpovědi zaměstnavatele z toho samého dne vyplynulo, že hledají člověka na hlavní pracovní poměr, který je schopný pokrýt jejich provozní dobu, která je 8 hodin denně od 8:00 do 17:00 hodin, a že v tomto případě pro ně žalobce není vhodným kandidátem.

13. Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 6. 3. 2018 zahájeno správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro odmítnutí nástupu do vhodného zaměstnání bez vážného důvodu. K tomu úřad práce dále uvedl, že dne 27. 2. 2018 žalobce zmařil nástup do zaměstnání tím, že u zaměstnavatele uvedl údaje, které vedly k nepřijetí do zprostředkovaného zaměstnání u firmy Žalobce byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení. Ten samý den žalobce k dané věci písemně do oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že nesouhlasí, neboť úřad práce zmařil opakovaně ubytování jak v, tak v a nevyplácí dávky v plné výši.

14. Možnosti vyjádřit se k zahájenému správnímu řízení žalobce dále využil, když dne 9. 3. 2018 doložil na úřad práce písemné vyjádření. V něm uvádí, že dle sdělení zprostředkovatelky zmařil nástup do zaměstnání tím, že při jednání s personalistkou firmy uvedl pravdivé údaje o svých možnostech dopravy a ubytování a že se tak dělo dle zákona, aby jej nebylo možné postihnout při zjištění jím nepodaných či neúplných informací. K tomu doplnil, že to bylo nad rámec jeho povinností, kdy byl úřadem práce odkázán na telefonní jednání a on pokračoval v komunikaci emailem poté, co opakovaně nedošlo k telefonickému spojení. Další argumentace se týkala toho, že žalobce upozornil, že nemá v zajištěno ubytování a ani finanční prostředky na to, aby si ho do obdržení první mzdy mohl opatřit ihned, a to i z důvodu, kdy opakovaně musel vynaložit nad rámec svých možností finanční prostředky na předchozí osobní kontakt s potencionálním zaměstnavatelem pro, který se ale neuskutečnil, protože výběrové řízení bylo již před měsícem zrušeno, o čemž nebyl žalobce zpraven, přestože se 4 dny před jeho konáním zmocněnec dotazoval, zda se může žalobce na toto výběrové řízení dostavit o 2 hodiny později z důvodu dopravních možností z obce Toto dle vyjádření žalobce platí i o předchozích doporučkách z úřadu práce, které již v době předání pozbyly platnosti a nemohly vést k jeho zaměstnání, ale jen k nákladům, které mu nikdo neproplatil. Tímto měl žalobci za tři čtvrtě roku vzniknout deficit ve financích ve výši vyšší než 5000 Kč.

15. Žalobce namítl, že ve své komunikaci se zaměstnavatelem uvedl, že vzhledem ke vzdálenosti místa, kde se zdržuje, se do zaměstnání může dostavit v 10:00 hodin, že prokazatelně zaměstnání neodmítl, respektive z jeho strany se jednalo jen o upřesňující informaci, na kterou nebylo spíše adekvátně reagováno, že mu nebyla nabídnuta forma smlouvy ani zařazení v pracovním výkonu dle zdravotních omezení a jeho současných

možností ubytování. K tomu pak dodal, že personalistka zaměstnavatele uvedla, že dle jejich organizačního řádu je nutné, aby potenciální zaměstnanec začínal pracovní den od 8:00 hodin. Dle poznámky žalobce se lze domnívat, že se jednalo o účelovou snahu se jej zbavit. Dále je ve vyjádření popisováno, že snahy žalobce, aby mu s opatřením ubytování v pomohl a poradil úřad práce, nebyly opakovaně úspěšné, že ani žádost o poskytnutí jednorázové pomoci na plnění individuálního programu stanoveného úřadem práce nebyla kladně vyřízena. Také zmínil, že opakovaná snaha o převedení na jinou pobočku práce, a to přímo úřadem, skončila neúspěchem pro formální překážky plynoucí ze zákona, které nelze překonat. Ty jsou ve vyjádření blíže popsány tak, že pro nesouhlas majitele objektu poskytujícího dočasné ubytování se sdělením svých osobních dat dle zákona, nebyl žalobce schopen předložit nájemní smlouvu, a protože není naplněna podmínka trvalého pobytu, není možné si data vynutit proti vůli majitele rekreačního objektu, do čehož pracovníci úřadu práce žadatele protiprávně nutí. Dle žalobce přenáší odpovědnost na někoho, kdo je v nouzi a naplní-li požadavek úřadu práce, je v rozporu s občanským zákoníkem, Ústavou a „LS“ a bude perzekuován. V této souvislosti žalobce dodává, že naplní-li požadavek úřadu práce, vystavuje se soudnímu postihu ze strany majitele nemovitosti, a že úřad práce se v tomto případě dopouští šikany.

16. Žalobce popsal, že to, že má z dřívější doby adresu trvalého pobytu v, je nyní spíše nevýhoda, že toto bydlení již od roku 2010 nemá a nyní je to pouze formální záležitost v evidenci obyvatel. Dále žalobce poznamenává, že úřad práce ho směřuje na zaměstnavatele na území, které však nemají možnost žadatele ubytovat. Pokud by výše uvedená událost měla být důvodem k vyškrtnutí z evidence, tak to dle žalobce bude nespravedlivé a chybné rozhodnutí. Další námitky spočívaly v tom, že nyní nemá možnost splnit požadavek na ubytování v nebo v blízkém okolí a je ohrožen sociálním vyloučením, že následně mu bude zastavena výplata dávek hmotné nouze a on následně podá odvolání k MPSV a odůvodní jej nesprávným posouzením jeho případu a jeho neoprávněným vyškrtnutím z „evidenci žadatelů o práci“. Další námitka spočívala v tom, že si žalobce nemůže opatřit ubytování v bez přiměřených finančních prostředků, a že současná výše dávek hmotné nouze mu neumožňuje tvořit si rezervy, které by mohl na pořízení ubytování použít. Žalobce si dle svého vyjádření podal žádost o přidělení městského bytu, na jeho úhradu však bude muset mít dostatečné finanční prostředky, které nemá, bez pomoci úřadu práce ani na toto bydlení nemůže dosáhnout a bez výše uvedeného ubytování může počítat s uplatněním na trhu práce jen tam, kde je při současném přístřeší schopen jezdit v souladu s požadavky potenciálního zaměstnavatele. Na závěr žádá, aby bylo správné řízení zastaveno, a dodává, že bez svého zavinění nemohl zcela naplnit individuální akční plán, protože to není v jeho moci.

17. Vzhledem k tomu, že úřad práce neshledal výše uvedené důvody jako vážné důvody pro zmaření nástupu do vhodného zaměstnání, po provedeném správním řízení vydal dne 12. 4. 2018 napadené rozhodnutí, kterým podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti žalobce ode dne 26. 2. 2018 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce vyřadil.

18. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal včasné odvolání, v němž uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí uvádí úřad práce zkreslené informace, přestože má podklady o skutečném průběhu výběrového řízení a situaci žalobce. Odvolání bylo rozčleněno do 6

bodů. V bodě 1) bylo zmíněno, že úřad práce uvádí, že žalobce v předchozí evidenci započaté dne 3. 3. 2010 byl informován, že ho lze převést na úřad práce, kde se skutečně zdržuje. Vůči tomuto žalobce v odvolání namítl, že o přeložení na úřad práce v blízkosti svého přístřeší tehdy i v blízké minulosti usiloval, ale při konkrétním pokusu vždy narazil na to, že ve formuláři žadatele o zaměstnání se hned v úvodu po něm vyžaduje místo trvalého pobytu, které se kontroluje s občanským průkazem. Dále popsal, že když se pokusil o přihlášení na pobočce úřadu práce v, tak mu bylo sděleno, že podle místa trvalého pobytu patří do, Dále uvedl, že k tomu, aby v obci mohl získat zápis o změně trvalého pobytu, by musel doložit nájemní smlouvu v bytě nebo rekreačním objektu určeném k trvalému bydlení, ale že nelze být přihlášen v zahradním domku, který nemá kolaudaci stavebního úřadu k trvalému bydlení, a že za těchto okolností považuje žalobce informaci úřadu práce v této záležitosti za mylnou a neodpovídající současné právní úpravě.

19. V bodě 2) žalobce reagoval na vyjádření úřadu práce, že na vyřešení své bytové situace měl dostatek času, že ji měl řešit i za pomoci příbuzných a známých, a že dlouhodobě nevyřešená finanční a bytová situace je především jeho soukromou záležitostí, a že MPSV ani úřad práce se zajišťováním ubytování nezabývá. K uvedenému žalobce namítl, že o pořízení ubytování dlouhodobě usiluje, ale jeho nepříznivá finanční situace mu neumožnila dosud toto vyřešit, že nemá tak silné rodinné zázemí, aby mu to umožnilo získat k užívání bytový prostor s nájemní smlouvou.

20. Bod 3) se vztahoval k vyjádření úřadu práce, že nástup do zaměstnání nemůže být podmínován požadavkem na úpravu pracovní doby, která je pro potenciálního zaměstnavatele naprosto nepřijatelná. Vůči tomuto žalobce argumentoval tím, že jej není možné postihovat za to, že nevyhovuje představám zaměstnavatele, protože nemůže z objektivních důvodů zahájit výkon své práce v pracovních dnech od 8:00 hod. z důvodu, že nemá ubytování v nebo v blízkém okolí, protože to vzhledem ke své osobní situaci nemůže ovlivnit.

21. V bodě 4) reagoval žalobce na připomínku úřadu práce, že žalobce převzal poučení o svých právech a povinnostech a následcích jejich neplnění, a že mezi povinnosti patří i komunikace se zaměstnavatelem, která směřuje k uzavření pracovní smlouvy. V této souvislosti žalobce zmínil, že si je vědom toho, že při komunikaci s potenciálním zaměstnavatelem musí popsat své dovednosti i svá omezení, ale dodal, že přece nemůže tvrdit, že bude na pracovišti každý pracovní den v 8:00 hodin, když nemá možnost se z místa přístřeší dopravit na tuto hodinu do Prahy 7, což mu neumožňuje veřejná doprava, a proto navrhl zkrácený pracovní úvazek do doby, než si vydělá dostatečné finance na podnájem v Praze.

22. V bodě 5) bylo zmíněno, že žalobce uvedl, že kvůli průtahům ve vyplácení dávek hmotné nouze v prosinci 2017 mu byla znovu zmařena možnost přístřeší v obci

23. V bodě 6) žalobce uvedl, že úřad práce považuje za samozřejmé, že uchazeč o zaměstnání disponuje takovými finančními prostředky, aby mohl povinnosti součinnosti při zprostředkování zaměstnání řádně plnit. Dále zmínil, že údajně o převedení zprostředkování zaměstnání do místa, kde se skutečně zdržuje, nepožádal, a že mu tedy

bylo zprostředkováno zaměstnání v K tomuto bodu žalobce doplnil, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu je dlouhodobě v evidenci úřadu práce, že dávky hmotné nouze jsou jeho jediným příjmem a ty mu neumožňují tvořit si rezervy a plnit představy úřadu práce, že pokud by měl zdroje ve výši, kterou předpokládá tento úřad, tak by se na něj nemusel obracet o zprostředkování práce. Z tohoto důvodu žalobce vyvodil, že jednání úřadu práce se jeví tak, že je skrytě šikanován, protože nemá finanční prostředky dle představy příslušného úředníka. Dále bylo v odvolání namítáno, že žalobce již několikrát podal žádost, aby mu byly dávky navýšeny o částku, která by mu umožnila plnit závazky vůči úřadu práce, ale po jeho odvolání mu však bylo MPSV sděleno, že navýšení je dávka fakultativní, a tedy na zvážení příslušným referentem, který však naznal, že 1200 Kč + 1000 Kč ve stravenkách je dostatečný příjem i k plnění všech závazků vůči úřadu práce. Opětovně připomněl, že se zdržuje v katastru obce ..., protože v nemá možnost užívat přístřeší, kde by mohl přespávat za jemu dostupné peníze, že na to nemá volné finanční prostředky, a jelikož nemá ani nájemní smlouvu, tak nedosáhne na státní příspěvek na bydlení, který by však stejně nepokryval celé nájemné. K odvolání bylo přiloženo rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, kterým se žalobce nepřiznala dávka mimořádné okamžité pomoci, oznámení o zahájení k tomu příslušného správního řízení a protokol o ústním jednání ze dne 22. 1. 2018 ve věci dávek hmotné nouze.

24. Žalovaný pak uvedl, že přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, jakkoliv je třeba změnit datum vyřazení.

25. Podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti úřad práce vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže bez vážných důvodů maří součinnost s úřadem práce. Tyto důvody jsou demonstrativně vymezeny v ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Podle ust. § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže jiným jednáním zmaří zprostředkování zaměstnání nebo nástup do zaměstnání.

26. Žalovaný se s odvolací argumentací vypořádal následujícím způsobem.

27. Žalobci byla dne 26. 2. 2018 uložena povinnost projednat nabízené zaměstnání. Z obsahu e-mailové komunikace mezi žalobcem a zaměstnavatelem ale plyne, že žalobce nebyl do zaměstnání přijat, protože uvedl, že by na pracovišti mohl být pouze od 10:00 hod. do 16:00 hod. z důvodu dojíždění, přičemž pracovní doba byla od 8:00 hod. do 17:00 hod. Poněvadž žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně neprokázal žádný vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který by omlouval jeho jednání, vyřadil jej úřad práce s odkazem na ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti ode dne 26. 2. 2018 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Žalovaný se v otázce toho, zda se žalobce dopustil maření součinnosti s úřadem práce, ztotožnil. Hlavním účelem vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je totiž zprostředkování vhodného zaměstnání uchazeče o zaměstnání. Jelikož není povinností nezaměstnaných osob být po dobu nezaměstnanosti evidován na úřadu práce a zařazení a setrvání v evidenci uchazečů o zaměstnání je projevem svobodné vůle

fyzické osoby, žalobce svým vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání proto deklaroval, že pracovat chce a o práci se aktivně uchází. Pokud tedy úřad práce zprostředkoval žalobci dle ust. § 20 zákona o zaměstnanosti pro něj vhodné zaměstnání, bylo povinností uchazeče o zaměstnání učinit kroky nezbytné k nástupu do předmětného zaměstnání, aby účel jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání mohl být naplněn.

28. Žalovaný k danému případu v dané věci uvedl, že pokud žalobci nevyhovovala evidence na úřadu práce v, protože má přístřeší v obci, měl možnost požádat o převedení evidence ve smyslu ust. § 28 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, o čemž byl náležitě poučen v *Základním poučení uchazeče o zaměstnání*, konkrétně v bodě I. 5. Této možnosti ale žalobce dle všeho nevyužil, ačkoliv jak ve vyjádření v rámci prvoinstančního správního řízení, i v odvolání tvrdí, že se o to pokoušel. Z podrobnějšího popisu těchto pokusů je ale zjevné, že žádost o převedení evidence ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti žalobce na kontaktním pracovišti, kde byl registrován (kontaktní pracoviště), nepodal, ale že se pokoušel požádat o zaevidování přímo na pobočce úřadu práce v Z přiloženého protokolu o ústním jednání ze dne 22. 1. 2018 je dále zřejmé, že v souvislosti s žalobcovými obtížemi s dojížděním na úřad práce do, bylo s pobočkou úřadu práce v komunikováno ve věci přesunutí místa výplaty dávek hmotné nouze, což úřad práce v podmínil doložením souhlasu majitele chaty, že v ní žalobce může přebývat. O převedení evidence ve výše uvedeném smyslu ale tento protokol žádnou zmínku neobsahuje.

29. K žalobcovým podrobně popisovaným obtížím se sháněním ubytování žalovaný sdělil, že uvedené představuje žalobcovou soukromou záležitost, již si musí sám zajistit tak, aby mu nebránila v plnění povinností vůči úřadu práce. K tomu žalovaný dodal, že není povinností úřadu práce ani zaměstnavatele zajistit uchazeči o zaměstnání ubytování. Ve shodě s úřadem práce žalovaný připomněl, že žalobce sám uvedl, že od roku 2010 na adrese trvalého pobytu fakticky nebydlí, dle žalovaného tak žalobce měl více než dostatečný prostor, aby si tuto záležitost vyřešil.

30. Žalovaný také poukázal na to, že dobrovolným zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání na sebe žalobce vzal kromě výhod z evidence plynoucích, také určité povinnosti, mimo jiné projednávání zprostředkovaných zaměstnání. S ohledem na to měl tedy počítat s vytvořením si k tomu odpovídající finanční rezervy. Tento závěr ostatně učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 6 Ads 62/2010 ze dne 13. 10. 2010, dle něhož „*je v osobním zájmu každého uchazeče o zaměstnání, aby měl vytvořenou finanční rezervu na cestu na stanovené termíny s úřadem práce i na obstarání všech potřebných záležitostí spojených s vyřízením nástupu do zprostředkovaného zaměstnání.*“

31. Žalobce ve výše uvedené souvislosti namítl, že pobírá jen dávky hmotné nouze, které mu neumožňují vytvořit si finanční rezervu, a že žádal o jejich zvýšení. K tomuto žalovaný sdělil, že stanovení výše dávek hmotné nouze nebylo předmětem tohoto správního řízení, že z přiložených podkladů je zřejmé, že odvolání v této věci bylo zamítnuto, a že příslušné rozhodnutí o zamítnutí odvolání nelze z této pozice jakkoliv rozporovat či hodnotit. K námitce žalobce dodal, že uvedené odvolací orgán nemohl uznat jako vážný důvod pro maření součinnosti s úřadem práce, neboť žalobce měl možnost svou situaci řešit například požádáním o převedení evidence, což ale neučinil, jak je podrobněji vysvětleno výše.

32. Dále dodal žalovaný, že žalobci byla v souvislosti s projednáváním zaměstnání uložena povinnost dostavit se k zaměstnavateli ve lhůtě 3 dnů osobně, což ale žalobce vůbec neučinil a zaměstnání projednával pouze prostřednictvím e-mailu.

33. Z důvodu změny rozhodnutí žalovaný uvedl, že úřad práce žalobce bez bližšího vysvětlení vyřadil ode dne 26. 2. 2018, ačkoliv tento den žalobce teprve převzal doporučenku, a se zaměstnavatelem žádným způsobem nejednal. Žalovaný se přiklonil k tomu závěru, že k definitivnímu zmaření nástupu do zaměstnání došlo až dne 28. 2. 2018, kdy žalobce sdělil svůj požadavek na úpravu pracovní doby a zaměstnavatel na základě toho uvedl, že pro něj není vhodným kandidátem. Z výše popsanych důvodů žalovaný neshledal důvod pro zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí, a s ohledem na výše uvedené rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil.

34. Žalovaný pak uvedl, že z popsaného skutkového stavu i z námitek žaloby je zjevné, že podstata sporu spočívá v tom, že žalobce byl vzhledem k místu trvalého pobytu evidován na kontaktním pracovišti úřadu práce na adrese, nicméně fakticky dle svého vyjádření bydlel v obci v katastru obce a dále v tom, že nepožádal úřad práce o převezení evidence ve smyslu ust. § 28 odst. 1 zákona o zaměstnanosti na kontaktní pracoviště úřadu práce v, do jehož územního obvodu místo jeho faktického bydliště náleží. Žalobce v této souvislosti namítá, že nebyl náležitě poučen o možnosti požádat úřad práce o převezení evidence, že nebyl poučen, že tuto žádost nemůže podat přímo na úřadu práce v Jihlavě, že není právník, atd. Vůči tomuto žalovaný namítá, že poučení, kterého se žalobci dostalo, považuje za dostatečné. Pokud se v něm píše, že uchazeč o zaměstnání „*může požádat, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno kontaktním pracovištěm KP, v jejímž územním obvodu se z vážných důvodů skutečně zdržuje*“ bez výslovného upřesnění, u jakého konkrétního kontaktního pracoviště úřadu práce tak lze učinit, logicky lze předpokládat, že takovouto žádost je třeba podat u kontaktního pracoviště úřadu práce, u nějž žalobce podával žádost o zprostředkování zaměstnání a u něhož plnil povinnosti uchazeče o zaměstnání. Pokud nebylo žalobci zřejmé, jakým způsobem má při převodu evidence postupovat, mohl požádat úřad práce o vysvětlení. Ze žádného vyjádření žalobce, ani z dostupné spisové dokumentace ale není zřejmé, že by tak učinil. V této souvislosti se lze odkázat pouze na výše zmíněný případ, v němž je popisováno, že v souvislosti s žalobcovými obtížemi s dojížděním na úřad práce do bylo s pobočkou úřadu práce v komunikováno ve věci přesunutí místa výplaty dávek hmotné nouze, což úřad práce v podmínil doložením souhlasu majitele chaty, že v ní žalobce může přebývat. O snaze žalobce o převezení evidence ve výše uvedeném smyslu ale tento protokol žádnou zmínku neobsahuje.

35. Z výše uvedeného plyne, že poznámka žalobce, že nebylo vzato v úvahu, že doložil závažné překážky hodné zřetele, které bránily v plnění IAP, není důvodná. Upozornil, že důvodem vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nebylo neplnění podmínek vyplývajících z IAP, ale maření součinnosti s úřadem práce tím, že jiným jednáním zmařil nástup do zprostředkovaného zaměstnání. Především je ale z odůvodnění rozhodnutí o odvolání i z odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zjevné, že žalovaný i úřad práce se uvedenou námitkou žalobce náležitě zabývali, nicméně ji neshledali jako vážný důvod omlouvající jeho jednání. Skutečnost, že žalobce se zdržoval

v obci v katastru obce, byla vyhodnocena jako jeho soukromá záležitost, kterou mohl či měl řešit tak, že by požádal o převedení evidence na nejbližší kontaktní pracoviště úřadu práce, což ale žalobce neučinil. Dodal, že tvrzení o faktickém místě pobytu žalobce však žádným způsobem nedoložil, nicméně ani úřad práce ani žalovaný toto tvrzení nijak nerozporoval.

36. Žalobce uvádí, že žalovaný se zmiňuje o tom, že dle jeho názoru je bez právního významu námitka žalobce, že marně žádal úřad práce o poskytnutí nezbytných financí na aktivity, které měl plnit jakožto uchazeč o zaměstnání. K tomuto žalobce jako důkaz uvádí výpis z účtu za březen 2018. Vzhledem k tomu, že žalobce žádným způsobem vůči tomuto tvrzenému vyjádření žalovaného nijak neprotiargumentuje, může žalovaný pouze konstatovat, že skutečnosti týkající se žádosti žalobce o navýšení dávek hmotné nouze s předmětem správního řízení nijak nesouvisely. Žalovaný se jimi tedy podrobněji nezabýval.

37. Uzavřel, že dle jeho názoru je ze spisové dokumentace evidentní, že žalobce požádal o zprostředkování zaměstnání Úřad práce ČR – pobočka pro hlavní město Prahu, kontaktní pracoviště Praha 5, tedy byl povinen plnit povinnosti vůči tomuto kontaktnímu pracovišti a musel si být vědom, že mu bude zprostředkováno zaměstnání v územním obvodu Prahy, tedy v územním obvodu pobočky, od které žádal zaměstnání zprostředkovat. S ohledem na vše uvedené, je žalovaný přesvědčen, že při rozhodování o odvolání podaném žalobcem náležitě vyhodnotil veškeré jím uvedené skutečnosti, nicméně shledal, že žalobce svou situaci mohl a měl řešit tím, že by požádal o převedení své evidence na úřad práce v, což ale žalobce neučinil – správní orgán tak nemůže učinit za něj, pak navodil situaci, v níž by jakákoli činnost kontaktního pracoviště vůči žalobci byla zcela bezpředmětná a dle názoru žalobce by měla být omluvena tím, že s ohledem na svůj faktický pobyt má ztížené možnosti plnit povinnosti vůči úřadu práce v

38. Žalobce se tedy měl buď zařídit tak, aby byl schopen plnit povinnosti vůči kontaktnímu pracovišti a případně, aby byl schopen realizovat zaměstnání zprostředkované tímto pracovištěm v, nebo měl požádat o převedení evidence do místa svého faktického bydliště, aby mu zaměstnání zprostředkovávalo kontaktní pracoviště s územní působností v místě faktického pobytu žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce nepostupoval ani jedním z uvedených způsobů, kdy zaměstnání zprostředkované v nebylo realizováno pro jím tvrzenou nemožnost dojíždění z místa faktického pobytu, za takového skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že žalobce svým jednáním zmařil nástup do zprostředkovaného zaměstnání, aniž by jeho jednání omlouval vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona zaměstnanosti a proto má z těchto důvodů žalobu za nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí.

39. Z připojených spisů správních orgánů soud zjistil, že ve správním spise Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu jsou založeny všechny listinné podklady, které uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě a z nichž podrobně konstatuje. Jedná se např. o žádost o zprostředkování zaměstnání ze dne 16. 1. 2017, kontaktní list – záznamy o jednání s uchazečem o zaměstnání, rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 12. 4. 2018, č. j. ABF-2007-2018-05/02, rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/87153-421/1, e-mailová korespondence

mezi žalobcem a doporučeným zaměstnavatelem žalobci, Základní poučení uchazeče o zaměstnání, s nimiž se soud podrobně seznámil.

40. Poté Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 20. 3. 2019, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce (jeho otec) i zástupce žalovaného.

41. U tohoto soudního jednání zmocněnec uvedl, že žalobce je jeho synem. V se zdržoval do roku 2017, poté většinou přebýval mimo a poslední přístřeší si našel v obci, V tomto místě však nemohl být přihlášen k trvalému pobytu, neboť majitel objektu, ve kterém žalobce přebýval, s ním neměl uzavřenou nájemní smlouvu. Jednalo se totiž o nějaký rekreační objekt, který nebyl zkolaudován k trvalému bydlení. Právě z těchto důvodů žalobce také podal žádost o zprostředkování zaměstnání v roce 2017 na Úřadu práce v Praze, protože tam měl vedeno trvalé bydliště, ačkoliv v se v té době už nezdržoval. Žalobce měl zájem na tom, aby mu úřad práce našel zaměstnání na, kde se zdržoval. Skutečně v květnu roku 2017 na popud Úřadu práce v Praze byl kontaktován na zaměstnavatele v Jihlavě, nakonec však žalobce zjistil, pokud jde o uvedenou firmu, která mu měla nabízet zaměstnání, že tato neměla v Jihlavě vedení ani personalistu a bylo mu řečeno, že pracovníky jeho kvalifikace vůbec nepotřebují. Tuto skutečnost žalobce sděloval i krajské pobočce Úřadu práce v Praze, která mu poté nabídla zaměstnání v, jak vyplývá z připojeného spisu úřadu práce. Mezi nabídkou práce v Jihlavě a nabídkou práce v bylo poměrně dlouhé období, kdy Úřad práce v Praze žalobci nabízel několik pracovních míst a kdy i sám žalobce se snažil nějaká pracovní místa si zajistit sám. Nikde to však nedopadlo v jeho prospěch. Úřad práce v Praze měl tudíž za to, že žalobce měl požádat o převedení na krajskou pobočku Úřadu práce v Jihlavě. Toto fakticky žalobce i činil, ale pouze ústním sdělením referentovi na Úřadu práce v Praze. Žalobce měl tedy zájem na svém převedení na krajskou pobočku Úřadu práce v Jihlavě a v tomto směru také hovořil s jedním z referentů na uvedeném úřadě. Trval však na tom, že ze strany úřadu práce ani Ministerstva práce a sociálních věcí nebyl žalobce nikdy řádně poučen o tom, jak má postupovat, aby jeho evidence, týkající se zprostředkování zaměstnání, byla v, nikoliv v, Zmocněnec pak uvedl, že se domnívá, že žalobce by mohl přijmout i zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci v, ovšem za určitých podmínek, a to těch, aby se mohl z místa, kde nyní přebývá (.....) do dostat a zase z odjet, tedy aby se veřejnou dopravou zase mohl vrátit do místa svého nynějšího pobytu, a to alespoň po dobu, než by dostal první výplatu, aby si mohl zajistit v nějaké ubytování a zaplatit ho. Za bydlení v rekreačním objektu ve žalobce totiž nic neplatí, nemá uzavřenu ani nájemní smlouvu, v uvedeném objektu není např. zavedena elektřina ani plyn a žalobce si může zatopit pouze, když si najde nějaké dříví. Dále uvedl, že žalobce byl naposledy zaměstnán před rokem 2010, kdy měl živnost v oboru ostraha. Tuto však musel zrušit, měl několik pracovníků a ekonomicky to nezvládal. Od té doby byl již veden na úřadu práce. Od uvedené doby však žádné zaměstnání neměl. Jeho vzděláním je střední průmyslová škola elektrotechnická, žalobce má jistá drobnější omezení pro výkon zaměstnání, neboť má atopický ekzém. Ani úřad práce však žalobci nikdy nenabídl zaměstnání, které by odpovídalo tomu, co vystudoval. Dokud žalobce bydlel v, kde je hlášen k trvalému pobytu, bydlel tam v podnájmu. Bylo to však v době, kdy ještě podnikal a po ukončení podnikání měl nějaké dluhy, musel podnájem opustit, jsou proti němu vedeny i exekuce. Právě proto, že vůči žalobci jsou vedeny nějaké exekuce, si ho zmocněnec domů vzít nemůže, protože by exekutoři chodili i k němu domů. Zmocněnec však trval na tom, že

žalobce svým jednáním nijak nemařil součinnost s úřadem práce. Po pravdě pouze sdělil, že nemůže na pracovišti v Praze 7 pracovat od 8:00 hod. do 17:00 hod., protože by se na uvedenou dobu do zaměstnání z nedostal a po 17:00 hod., dokdy měla být pracovní doba, by se již nedostal do místa svého faktického nynějšího bydliště. Kdyby žalobce reagoval tak, že zaměstnání by přijal, stejně by nemohl plnit pracovní docházku, jak bylo vyžadováno zaměstnavatelem, toto by k ničemu dobrému nevedlo. Pokud by bylo žalobci vyhověno v tom, že by po určitou dobu měl pracovní dobu upravenou podle jeho možností dojíždění, místo by určitě přijal. Zmocněnec tedy nevidí jediný důvod, v čem by měl žalobce mařit součinnost s úřadem práce. Trval na tom, že žalobce byl poučen ohledně povinností z evidence, týkající se zprostředkování zaměstnání, v roce 2010.

42. Zástupce žalovaného u jednání soudu uvedl, že žalovaný trvá na svém rozhodnutí a jeho odůvodnění i na obsahu písemného vyjádření k žalobě a dodal, že není pravdou, že by byl žalobce poučen pouze v roce 2010 o možnosti převedení své žádosti o zprostředkování zaměstnání k jiné krajské pobočce úřadu práce, neboť ze samotné žádosti o zprostředkování zaměstnání žalobce z 16. 1. 2017 pod písm. K, bod 4 vyplývá, že žalobce obdržel „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, které je platné od 1. 1. 2016, neboť toto stvrdil svým podpisem na žádosti o zprostředkování zaměstnání. Poučení obdrží vždy uchazeč o zaměstnání, když podává žádost o zprostředkování zaměstnání. Ze spisové dokumentace, a to konkrétně z kontaktních listů uchazeče o zaměstnání nevyplývá, a to ze žádného záznamu v něm, že by žalobce po pracovníkovi úřadu práce, který s ním jednal, požadoval jeho převedení ke Krajské pobočce v Jihlavě. Nebylo by také logické, aby Úřad práce v Praze zprostředkoval žalobci sám, z vlastní iniciativy, zaměstnání v, když úřady práce jsou členěny na krajské pobočky a pracovní místa uchazečům jsou vždy vyhledávána v rámci jednotlivých poboček krajských úřadů. Z žádných podkladů, které má žalovaný k dispozici, tedy nevyplývá, že by žalobce žádal, aby mu Úřad práce v Praze sháněl zaměstnání v Úřad práce i žalovaný vidí maření součinnosti žalobce s úřadem práce v tom, že žalobce nepřijal nabízené mu zaměstnání v, kdy stanovená osmihodinová pracovní doba byla v rozmezí 8:00 hod. až 17:00 hod., přičemž žalobce nepožadoval žádný zkrácený úvazek a stanovená pracovní doba nebyla nijak nestandardní. Pokud si někdo podá žádost o zprostředkování zaměstnání v, je zřejmé, že chce, aby mu bylo sehnáno zaměstnání v Praze. Pokud jde o otázku dojíždění, toto nemůže být vážný důvod pro nenastoupení do zaměstnání. Žalobce věděl, když podával žádost o zprostředkování zaměstnání v, že v té době již bydlí na a že dojíždění do určitou dobu trvá. Žalobce však při podání žádosti ani neuvedl, že v nebydlí a ani následně žádnému pracovníkovi úřadu práce nesdělil, že před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání či po podání žádosti se přestěhoval na Žalovaný, resp. úřad práce, tedy vůbec netušili, proč by měl úřad práce žalobci shánět zaměstnání někde jinde než v Pokud však nastala situace, že žalobce se přestěhoval na, měl požádat o převedení na krajskou pobočku Úřadu práce v Jihlavě.

43. Další jednání soudu bylo nařízeno na den 15. 5. 2019.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba důvodná není.

44. Z rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 12. 4. 2018 vyplývá, že žalobce byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti.

45. Podle § 30 odst. 2 písm. f) uvedeného zákona uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce (§ 31).

46. Podle § 30 odst. 3 uvedeného zákona vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odst. 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení nelze vydat po uplynutí 3 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odst. 1 písm. a), nebo kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající z odst. 1 písm. b).

47. Podle § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže jiným jednáním zmaří zprostředkování zaměstnání nebo nástup do zaměstnání.

48. Pokud jde o prvostupňové rozhodnutí, tedy rozhodnutí úřadu práce, s tímto se ztotožnil i žalovaný jako odvolací orgán a neměl výhrady ani proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z jeho odůvodnění mimo jiné vyplývá, že poslední výdělečná činnost žalobce byla samostatná výdělečná činnost a byla ukončena již v roce 2010 a přibližně od této doby je adresa trvalého pobytu žalobce v pouze formální záležitostí. Dále uvedeno, že již v předchozí evidenci na úřadu práce započaté 30. 3. 2010 byl žalobce informován o možnosti podat si žádost o převedení evidence na úřad práce v místě, kde se skutečně zdržuje. Této možnosti však žalobce nevyužil a zaměstnání vlastními silami v místě, kde se skutečně zdržuje nebo alespoň pro něho v dostupnější vzdálenosti od přístřeší, si nenašel. Nástup do zaměstnání by vyřešil a jak ÚP uvedl, tíživou finanční i bytovou situaci žalobce. Na vyřešení bytové otázky měl žalobce také dostatek času. Měl ji řešit všemi dostupnými prostředky, tedy nejen za pomoci úřadů, ale i za pomoci např. rodinných příslušníků, příbuzných nebo známých. Předpokládá se, že ke zprostředkování zaměstnání si vytvoří uchazeč především sám podmínky a nebude z nedostatku finančních prostředků obviňovat správní orgán. Dlouhodobě nevyřešená finanční a bytová situace je především soukromou záležitostí žadatele a nástup do zprostředkovaného zaměstnání nemůže podmiňovat požadavkem na takovou úpravu pracovní doby, která je pro potencionálního zaměstnavatele naprosto nepřijatelná a ukončení jednání o možném nástupu do zaměstnání nelze v žádném případě považovat za účelovou úvahu zbavit se uchazeče. Úřad práce žalobci zprostředkoval zaměstnání vhodné, a to zejména z hlediska zdravotního omezení, které bylo uvedeno v žádosti o zprostředkování zaměstnání (zdravotní omezení pro práci s chemikáliemi, v prachu, v rukavicích, v uzavřené obuvi). Z pohledu zákona o zaměstnanosti se jedná o vhodné zaměstnání, neboť uvedená zdravotní omezení nebrání vykonávat činnost operátora telefonních panelů. Je zcela na rozhodnutí uchazeče o zaměstnání, zda si bude zaměstnání hledat sám nebo využije služeb úřadu práce, potom ale nejen se všemi právy, ale i povinnostmi z evidence plynoucími. Úřad práce považuje za samozřejmé, že uchazeč o zaměstnání bude disponovat takovými finančními prostředky, aby mohl povinnosti uchazeče o zaměstnání plynoucí ze zákona plnit, a zajistí si takové podmínky ke zprostředkování zaměstnání, aby mohl povinnost součinnosti při

zprostředkování zaměstnání řádně plnit. V žádosti o zprostředkování zaměstnání žalobce čestně prohlásil a svým podpisem stvrdil, že pracovat chce, může a o práci se uchází. Vzhledem k tomu, že žádost o zprostředkování zaměstnání byla podána podle místa jeho trvalého bydliště v a o převod zprostředkování zaměstnání do místa, kde se skutečně zdržuje, nepožádal, bylo mu úřadem zprostředkováno zaměstnání v Praze. Z výše uvedených důvodů bylo jednání žalobce posouzeno jako maření součinnosti s úřadem práce a rozhodnuto o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.

49. Krajský soud v Brně se zcela ztotožňuje s právním názorem vysloveným v prvostupňovém rozhodnutí správního orgánu, které je rovněž v souladu s právním názorem žalovaného, a to po náležitém zjištění skutkového stavu v dané věci.

50. Je skutečností, že žalobce požádal 16. 1. 2017 Úřad práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu o zprostředkování zaměstnání, kdy uvedl, že má středoškolské vzdělání s maturitou ve strojním oboru, uvedl určité zdravotní omezení (to, které citoval úřad práce ve svém rozhodnutí), přičemž žádné jiné omezení ani další podmínky v Žádosti o zprostředkování zaměstnání neuvedl, přičemž uvedl své bydliště v Ze žádosti o zprostředkování zaměstnání podané žalobcem tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce pracovat může a chce a žádal úřad práce o zprostředkování zaměstnání. Úřady práce jsou rozčleněny na jednotlivé krajské pobočky a jejich činnost je vymezena v § 8a zákona o zaměstnanosti.

51. Podle § 8a odst. 2 zákona o zaměstnanosti místní působnost krajské pobočky Úřadu práce se řídí místem, ve kterém je nebo má být zaměstnání vykonáváno, pokud tento zákon nebo jiné právní předpisy nestanoví jinak.

52. Krajský soud uvádí, že žalobce požádal o zprostředkování zaměstnání u krajské pobočky pro hlavní město Prahu, přičemž uvedl adresu bydliště v ... a je tedy logické, že Úřad práce krajská pobočka pro hlavní město Prahu se pokusí zajistit pro žalobce zaměstnání s ohledem na jeho vzdělání a zdravotní omezení na území hlavního města Prahy nebo v jeho blízkém okolí, a nikoliv v obvodu jiné krajské pobočky úřadu práce.

53. Této skutečnosti si samozřejmě žalobce s ohledem na svůj věk, vzdělání a s ohledem na skutečnost, že je v evidenci úřadu práce již delší dobu, musel být vědom.

54. Žalobce, když podával 16. 1. 2017 žádost o zprostředkování zaměstnanosti, neuvedl úřadu práce, že v Praze má pouze formální bydliště, a to již řadu let a že přebývá v rekreačním objektu v obci v katastru obce, tedy že pobývá na, což je místo vzdálené od zhruba 133 km. Žalobce však byl v žádosti o zprostředkování zaměstnání, kterou 16. 1. 2017 podal, poučen, neboť obdržel Základní poučení uchazeče o zaměstnání, kde v bodě I./5. je uvedeno, že *uchazeč o zaměstnání je povinen plnit povinnosti UoZ na kontaktním pracovišti KP, které požádal o zprostředkování zaměstnání, popř. na určeném kontaktním místě veřejné správy. V průběhu vedení v evidenci UoZ může požádat o změnu kontaktního pracoviště v územním obvodu krajské pobočky ÚP. Rovněž může požádat, aby mu bylo zaměstnání zprostředkováno kontaktním pracovištěm KP, v jejímž územním obvodu se z vážných důvodů skutečně zdržuje. Pokud UoZ nejpozději do 8 kalendářních dnů osobně nebo písemně oznámí změnu bydliště mimo území krajské pobočky ÚP, jeho evidence*

bude po dohodě s ním převedena na kontaktní pracoviště KP příslušné podle jeho nového bydliště.

55. Přestože se žalobce fakticky v již řadu let nezdržuje a bydlí v obci, katastrální území, tedy na, podal žádost o zprostředkování zaměstnání na krajské pobočce v Praze a musel tedy očekávat, že vhodné zaměstnání mu bude nabídnuto v obvodu krajské pobočky Úřadu práce pro hlavní město Prahu, nikoliv na, Měl však možnost, a v tomto směru byl řádně poučen, o převedení ohledně zprostředkování zaměstnání ke krajské pobočce Úřadu práce v Jihlavě, což neučinil. Musel si být tedy vědom, že pokud mu bude nabídnuto vhodné zaměstnání, bude vzdáleno od jeho skutečného pobytu více než 100 km a že se tedy bude muset denně do takového zaměstnání včas dopravit, či zajistit si ubytování v, což však není skutečně věcí úřadu práce, ale soukromou záležitostí samotného žalobce, což úřad práce ve svém rozhodnutí uvedl a s čímž se soud plně ztotožňuje.

56. Soud má za to, že žalobci s ohledem na jeho věk, vzdělání i určité zdravotní omezení, které sám uvedl, bylo nabídnuto vhodné zaměstnání v na osmihodinový pracovní úvazek, tedy na „celý“ pracovní úvazek, a že toto vhodné zaměstnání zmařil, tedy nástup do tohoto zaměstnání samotný žalobce, a to tím, že i když prostřednictvím e-mailu komunikoval s potencionálním zaměstnavatelem, tomuto sdělil, že bude moci pracovat denně až od 10:00 hod. do 16:00 hod., nikoliv v rozsahu požadované pracovní doby potencionálním zaměstnavatelem, tj. od 8:00 hod. do 17:00 hod., v rámci osmihodinové pracovní doby, a to s ohledem na vzdálenost jeho současného pobytu od Prahy, kdy, jak sám uvedl, by se na 8:00 hod. na pracoviště v obvodu nedostal a po 17:00 hod. by se z místa pracoviště již nedostal do místa svého bydliště.

57. V tom i soud spatřuje maření součinnosti s krajskou pobočkou úřadu práce, neboť žalobce skutečně svým jednáním zmařil nástup do zaměstnání, které mu krajská pobočka Úřadu práce pro hlavní město Prahu zprostředkovala.

58. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že úřad práce nevzal v úvahu vážný důvod, pro který nemohl žalobce zcela naplnit očekávání potencionálního zaměstnavatele, v tomto směru se soud s názorem žalobce neztotožňuje. Podle § 5 odst. 7 zákona o zaměstnanosti, a to písm. c) pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody, důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, např. etických, mravních či náboženských nebo **důvodech hodných zvláštního zřetele**.

59. Soud však žádné vážné důvody hodné zvláštního zřetele na straně žalobce neshledal, tedy takové důvody, k nimž by měl úřad práce přihlížet. Tímto vážným důvodem hodným zvláštního zřetele dle žalobce má být ta skutečnost, že je sice hlášen k trvalému pobytu v, fakticky tam však již dlouhodobě nebydlí a bydlí v místě vzdáleném od více než 100 km, tedy v, v katastrálním území a nemá finanční prostředky na to, aby si zajistil bydlení v a mohl v době, kterou požaduje potencionální zaměstnavatel, práci vykonávat.

60. Soud uvádí, že žádný závažný důvod hodný zvláštního zřetele na straně žalobce nespátřuje, neboť žalobce je bez zaměstnání již řadu let, má samozřejmě možnost zajistit si

zaměstnání v místě, které mu vyhovuje, i sám. Nikdo není nucen žádat úřad práce o zprostředkování zaměstnání, ovšem pokud se tak stane, je i soud toho názoru, že z toho vyplývají pro takového uchazeče o zaměstnání nejenom práva, ale také povinnosti a je na něm, aby si zajistil bydlení tak, aby mohl v době, kterou požaduje potencionální zaměstnavatel (standardní pracovní doba), práci vykonávat zvláště, když samotný žalobce měl již řadu let na to, aby mohl situaci s bydlením, která je skutečně pouze jeho soukromou záležitostí, vyřešit prostřednictvím své rodiny, přátel či známých, nebo jiným způsobem tak, aby dostal svým povinnostem žadatele o zprostředkování zaměstnání, případně mohl požádat, tak jak o tom byl řádným způsobem poučen, o převedení zprostředkování zaměstnání na krajskou pobočku Úřadu práce v Jihlavě, kdy vzdálenost mezi – je 8 km, takže vzdálenost mnohem dostupnější k dojíždění než vzdálenost

61. Žalobce však ničeho v tomto směru neučinil, a to přes řádné poučení a podmínkám potencionálního zaměstnavatele v nevyhověl, neboť mu sdělil, že pracovní dobu 8 hodin denně mezi 8:00 hod. a 17:00 hod. by dodržovat nemohl. Potencionální zaměstnavatel na to logicky reagoval tak, že hledá zaměstnance na celý osmihodinový pracovní úvazek v uvedenou pracovní dobu a pracovní dobu, kterou navrhoval žalobce, by nemohl respektovat (trval tedy na svém požadavku ohledně pracovního místa, které nabízel).

62. Soud tedy zhodnotil a posoudil žalobu žalobce tak, že důvodná není, neboť správní orgán I. stupně i žalovaný zjistili skutkový stav řádně a náležitě v souladu s ust. § 3 správního řádu a věc také správně právně posoudili v souladu s ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti a tedy v souladu se zákonem správně žalobce vyřadili z evidence uchazečů o zaměstnání.

63. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti náklady nevznikly, ani je nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. července 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně